

kort geding

THEATER

Marionett

Op 25-26 februari in Monty,
Antwerpen

★★★★☆

Maatschappij Discordia is terug van nooit helemaal weggeweest. De Nederlandse club die geldt als de moederkoek van zoveel Vlaamse collectieven, krijgt sinds 2009 weer subsidies, en dat uit zich in een ongeziene creativiteit. Voorstelling na repertoireavond vierden Jan-Joris Lamers en co het plezier van samen op scène staan, nu ook weer in Vlaanderen. In *Marionett* spelen ze geen stuk, maar doen ze vooral hun groepsnaam eer aan. 'Discordia' betekent onenigheid, verwarring. Er is zelfs een leer die het

'discordianisme' heet. Hij hangt de positieve aspecten van chaos aan, tegen alle idealisering van orde in deze wereld. Niet toevallig lijkt het decor van Discordia op een uitgekieperde afvalcontainer van een antiekwinkel in verbouwing: kaduke tafeltjes, kisten, 'viskaren', lampen, zeildoeken. Het ademt de esthetiek van verwerde dingen en afgebladderd hout. Ook de vijf spelers weigeren anderhalf uur lang tot iets te komen wat richting geeft. Ze prullen met de dingen, botsen tegen elkaar op, gooien de boel omver, bouwen die weer op. Jasje aan, jasje uit. Lichtswitch. Nog een lichtswitch. Verhaaltjes die halfweg afbreken. Speler omver, speler weer rechtop. Het voelt behoorlijk 'what the fuck?' Maar gek hoeveel verbeelding dat los-

Theater als een sportmatch. © rr

maakt. Je ziet mensjes in strijd met een universum dat ze niet begrijpen, al hebben ze het zelf gemaakt. Ze kampen met een dagelijkse sleur, terwijl die hun enige houvast is. En als een ander die toestand met een kreet plots doorbreekt, wordt dat niet als bevrijdend, maar als obstructie ervaren. Onze hele samenleving, dus. Abstract? Nee, juist heel concreet. Valt het licht uit, roept er iemand 'ik zie niks'. Mur-

melt er een in zichzelf, dan kraait een ander: 'Denk aan de laatste rij!' Als geen ander gezelschap is Discordia zijn eigen thema: spelen als een uitspraak over 'zijn'. De acteurs improviseren vooral en weten dus niet meer dan de zaal. Dat maakt van *Marionett* theater als een sportmatch: spelers en publiek zijn even benieuwd naar de uitkomst. Je ziet betere en mindere passes, aanvallen en remontes, show en techniek. Maar het opmerkelijkst blijft Discordia's positieospel: bij elke move van één persoonlijkheid springt de rest meteen in het gat. Eentje gaat tegenwringen, een ander zorgt voor rust, een derde houdt de zaal erbij. Machtige ploegsport is het, veel meer dan chaos.

WOUTER HILLAERT